

forsvarligt skalkes, før det næste Stormbud melder sig i Horisonten med sit Følge af hvide Skumtoppe.

Men ogsaa inde paa Stranden bliver der Travlhed, inde i de smaa, lave Tangtags-Hytter, hvorfra der ligeledes spejdes efter Tegn i Sol og Maane, naar Fiskerne er paa Havet. Naar Katten begynder at mjave, og Vinden at tude gennem Skorstenen, ses Konen hvert Øjeblik ude paa Dørflisen med Haanden over Panden. Gamle Mænd rokker ned til Havstokken ved deres Stave, kigger ud mod Kimmingen og mumler med sig selv. Det hele Hav er nu et flyvende Skum. Som Flokke af mægtige Ørne sejler de første, mørke Smaaskyer højt og roligt henunder Himlen. Men snart stiger sværere Skymasser op over Horisonten. I et Nu er hele Himlen en sortgraa Røg, og Stormen kaster sig ind over Landet med en Vælde, der faar Kirketaarnene til at ryste.

Først paa dette Tidspunkt begynder Bonden at spidse Øren. Han tænker med Bekymring paa sine Straatag og paa Sædstakkene bag ved Ladelængen, . . . mindes en Uvejrsnat for mange Aar siden, da Stormen væltede den ene Skorstenspipe ned ad Rygningen og oprev hans store Havrebod, saa de splittede Neg dansede som en Hær af gule Spøgelser vidt ud over Landet.